

A photograph of an elderly man with a shaved head, wearing a light-colored pinstriped suit jacket, a white striped shirt, and a patterned tie. He is seated at a table, looking slightly to his left. A microphone is clipped to his tie. A white cup with a floral pattern sits on a saucer in front of him. The background is a solid blue color.

Lương Sĩ Hằng

Kêu Gọi Tâm Linh

Kêu Gọi Tâm Linh

Montréal, ngày 4 tháng 5 năm 1981

Thưa các bạn,

Qua mấy hôm đi viếng thăm Toronto trở về, trên đó đã gặp một số người mộ đạo và được nghe sự trình bày thuyết giảng về phương pháp công phu và quá trình thực hiện công phu của chính tôi, đối với tất cả những người được dự thính trong nhà của anh Long tại Toronto. Mọi người được vui vẻ và ý thức rõ phần hồn của mình là chính, sự sáng suốt của mình là quan trọng. Qua những sự cực nhọc, xa cách đất nước quê hương xứ sở và nhận được những tin tức của những người nhà, rồi mọi người cũng tìm cái hướng để phát

triển về tâm linh

Người tu để hiểu mình, tu để tìm một lối giải thoát xứng đáng cho chính mình nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Trong dịp đó tôi có trình bày những thực trạng quá trình chính tôi đã chứng nghiệm và thực hành thì mới có ngày nay tia sáng để học hỏi nơi những vị đó, về tâm linh và những sự thắc mắc của những vị đó được trao đổi với tôi, chúng tôi được học hỏi rất nhiều trong mấy ngày được gặp mặt tại Toronto. Mọi người cảm thấy cần phải tu, cần phải sửa mình, để cho nó kịp thời sẽ sống trong trật tự của siêu văn minh ở kỳ tới. Những người đã ra đây, cảm thấy là mình đang sống trong một nền văn minh vật chất tiến bộ nhưng mà hiểu về tâm linh rồi thì càng hiểu rõ sự tiến bộ này không quá hấp dẫn với tâm linh. Tâm linh là quan trọng, tâm linh và tiến về cảnh đời đời bất diệt. Còn vật

chất thì giới hạn, và đếm và thấy được mà thôi.

Những sự phân tách và những sự chứng nghiệm của tôi và thực hành đến ngày nay để đưa ra cho quý vị được thấy rõ và những vị ấy cũng tự động bằng lòng nghiên cứu và thực hiện cái phương pháp công phu của anh em chúng ta đang thực hiện ở đây. Những nhà làm chính trị, cũn̄g như người buôn bán, kẻ làm công cũng vậy. Phải làm sao hiểu mình và lập lại trật tự của chính mình, nhiên hậu ảnh hưởng người khác. Đó là một con đường chơn chánh vô cùng tận. Còn nếu chúng ta dùng lý thuyết suông mà nói nhưng mà trong tâm không hành, rồi bày rủ người kia người nọ, rốt cuộc không có sự phát tâm đóng góp của mọi người thì sự thành quả rất yếu kém. Cho nên những vị ấy thấy rõ nếu chúng ta muốn làm một điều gì công hiến cho quần chúng, phải ở trong thực hành của bản thân chúng ta, là

cuộc cách mạng của bản thân, sửa từ trực lưu thanh, để minh bạch đường lối rõ rệt. Sự quyết định đòi đòi tiến hóa chứ không phải tương lai ngắn hạn như những người đã làm việc trong quá trình rồi ôm lấy chuột lấy sự đau khổ trước những vị lãnh đạo tinh thần tôn giáo rồi quỳ xuống mà ăn năn hối cải.

Cho nên cái phương pháp công phu hiện tại là chúng ăn năn hằng đêm , tự sửa hằng đêm, hằng giờ hằng phút đi tiến tới sự sáng suốt, nhiên hậu chúng ta đóng góp cho nhân quần được. Cho nên cái phương pháp công phu đã trình bày rất rõ rệt. Chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu cùng những bạn ở đó. Thực chất của chúng ta là sửa mình và tiến hóa, phi lợi dụng. Và những người nào lợi dụng trong cái tình thế công phu, lấy cái đạo tại cái đời thì những người đó tự nó suy sụp vì chúng ta không có tổ chức thành một khối nhưng mà chúng ta tự ý thức được đường lối tự cách

mạng, tự chiến đấu lấy tâm linh ô trược tiến về sự sáng suốt sẵn có của chúng ta, hòa tan với sự sáng suốt của Thượng Đế ở bên trên. Chúng ta học hỏi vô cùng, học hỏi từ giờ phút, học hỏi cho đến lúc chúng ta càng ngày càng thanh nhẹ rồi, chúng ta mới thấy rằng: sự học hỏi là cần thiết. Từ đời lần đò đều đánh thức sự tiến hóa của tâm linh chúng ta. Chúng ta sẽ thu gọn sự sáng suốt về một điểm tựa. Sáng suốt và ý chí của Thượng Đế đã và đang xữ dụng cho cả càn khôn vũ trụ.

Chúng ta phải hướng thẳng về trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ để tu bổ sửa chữa cho nó hòa hợp sự hằng hữu chiếu hóa từ đầu chí chân của chúng ta. Cho nên chúng ta phải xuất phát ra để hòa hợp và hòa tan luồng điện chánh giác đó để chúng ta có cuộc sống trong lẽ sống. Và chúng ta đã qua nhiều sự lường gạt của đời lần đò tại thế. Vì sao? Cái đó

không nói rằng thật sự là lương gạt nhưng mà đó là sự tằm tối đối với Bê Trê. Những người đó cũng phát tâm kêu gọi chuyện này chuyện kia chuyện nọ nhưng mà trình độ họ mới tới đó mà thôi. Còn chúng ta tu, trở về với chính mình và tìm hiểu mình rồi, chúng ta mới thấy rõ trình độ của chúng ta cũng mới đến đây mà thôi. Mà trình độ chúng ta không bị giới hạn, chúng ta sẽ tiến tới vô cùng và tiến mãi mãi. Cho nên chúng ta phải giữ một cái giếng mỗi rõ rệt, là tự mình sửa mình tiến hóa. Dù các bạn ở trong một cái giới nào mà các bạn là con người không đảng hoàng và không chính đáng, không biết sửa bạn và hòa hợp với gia đình bạn thì tất cả bên ngoài bạn không thể đạt được sự thành công.

Người Việt Nam, hạng nhất là đã chứng nghiệm mọi sự độc tài và những sự lầm lạc của các nơi đã quỵến rũ họ và họ đã tin một giai đoạn, gây sự đau

khô cho nội tâm của chính họ, thì bây giờ không còn những sự phỉnh phờ đó về với họ được. Cho nên mỗi mỗi chúng ta phải đi trong thực chất và những người đã sai đường lạc lối cũng phải trở về với thực chất. Nếu không về với thực chất thì không thấy khả năng sẵn có của chính mình và không thấy rõ sự hữu ích của mình sẽ đóng góp cho nhân quần bằng cách nào. Mỗi người đều hữu ích! Vì chúng ta đã có một cái thể xác tinh vi, đã có một khối óc tinh vi ẩn náu luôn luôn và ước mong cầu tiến và tiến hóa. Thì ngày nay chúng ta sửa và chúng ta khai triển nó ra thì chúng ta mới thấy rõ rằng: Ta là ai? Bây giờ phải làm việc gì xứng đáng hơn để đóng góp tốt đẹp hơn. Chúng ta thường chê chế độ này, chê chế độ kia, chế độ nọ, chê người này, chê người kia, chê người nọ, ghét người này, người kia người nọ, mà chưa biết ngày nào sửa chữa lấy mình. Hỏi chứ mình có gì tốt hơn thiên hạ không, đẹp hơn thiên hạ không, lành hơn

thiên hạ không? Và chúng ta có phải thật sự hữu ích hay là không? Chắc chắn chúng ta có thể đóng góp được hay là không? Đó là những điều quan trọng và những câu hỏi của mỗi mỗi chúng ta tự kiểm điểm sau giờ công phu của chúng ta, để tìm coi thử chúng ta có thật sự biết hiếu biết nghĩa, biết thương yêu mọi người hay là không, hay là chúng ta có một cái mưu mô nông cạn eo hẹp và gây sự chậm tiến trong tương lai cho chính phần hồn chúng ta, rồi chuốt lấy sự đau khổ tối tăm mà thôi. Khi chúng ta hiểu được những câu hỏi bề trái cũng như bề mặt thì chúng ta càng rõ chơn lý hơn và chúng ta phải tiến về với sự quân bình của chơn lý sáng suốt.

Thì lúc đó các bạn hữu xạ tự nhiên hương, thì ở đâu cũng có người đến tìm các bạn để học hỏi trong chu trình tiến hóa vô cùng và cái phần hồn các bạn được trưởng thành và chỉ đường lối cho mọi người

được trưởng thành trong phần hồn, thì các bạn đang làm cái gì? Đang làm cái thu hút cái chơn chánh của Thượng Đế tiến hoá và về tự trị cái bản thân các bạn nhiên hậu ảnh hưởng nhân quần. Thì cái đó là con đường chơn chánh, con đường vô cùng mà các bạn phải làm, phải thực hành. Không phải nói và không làm! Chúng ta làm rồi chúng ta có sáng suốt, chúng ta mới nói. Cho nên chúng ta không có làm cái gì hình thức bề ngoài cả. Nhưng mà chúng ta có làm gì đi nữa cũng đóng góp trong tình thương và đạo đức thật sự chơn tâm của chúng ta.

Biết rằng chúng ta nghèo về vật chất nhưng mà tâm linh chúng ta hòa hợp mà vật chất đâu có. Tôi đã nói: điện hóa vãn, cả càn khôn vũ trụ đều có thanh quang điện lành để ban bố hóa hóa sanh sanh muôn loài vạn vật mới có được ngày tự hợp. Mà nếu các bạn biết được cái đó và sửa cái đó thì bạn đâu có đói

khô, luôn luôn đi tới sự thương yêu xây dựng giúp đỡ làm gì có sự đói khô. Chỉ chúng ta thiếu thật thà, mưu mô lường gạt người khác thì chúng ta cảm thấy rằng thiếu thốn và đau khô.

Còn mỗi đêm các bạn mỗi ăn năn mỗi sửa mình để tiến hóa và thực hiện, nay một chút mai một chút thì các bạn thấy rõ rằng thực chất của bạn nằm trong thương , tình thương và đạo đức thì nhiên hậu các bạn mới hòa hợp với tình thương và đạo đức bên ngoài. Lúc đó đi tới đâu các bạn cũng có sự thu hút nhẹ nhàng và dẫn giải thật sự để mọi người họ thấy chơn tâm họ, không còn sự dấu diếm, không còn sự phỉnh phờ, không còn sự mê tín, không còn bắt buộc họ theo cái đường lối điên cuồng của chính mình, không giải thoát được. Cho nên chúng ta hằng tuần đã có cơ hội nghiên cứu và tìm hiểu thì chúng ta đã phí công, phí thì giờ, thì chúng ta phải tìm ra thực

chất, sự sáng suốt của bản năng của chúng ta. Cái đó là sự cần thiết cho gia đình, cho xã hội và cho đất nước. Nếu các bạn không tìm rõ bản năng và thực chất và sự bê trễ trì trệ của các bạn thì các bạn không bao giờ đóng góp được một cái gì cho chính bạn và gia đình xã hội, cho tương lai đời đời của chính bạn. Cho nên chúng ta còn được một tia sáng của Thượng Đế, còn một hơi thở của Thượng Đế thì chúng ta phải chiến đấu lấy mình. Phải thực hiện khứ trực lưu thanh vì khối tược nó đã làm cho chúng ta tăm tối và chậm tiến mà thôi. Cho nên chúng ta thức giấc rồi thì chúng ta phải thực hiện khứ trực lưu thanh, thì chúng ta mới tạo thành một khối sáng suốt. Tôi thường nói với các bạn rằng: cái đèn chúng ta, bóng đèn mà sáng suốt trên plafond là hữu ích cho mọi người!

Tôi xin nhắc đi nhắc lại nhiều để mọi người tỉnh

táo hơn, vì một tuần có một giờ hay là mấy chục phút quý vị được nghe và được nghiên cứu, thì rồi trở về nó bị mới bao trùm bởi những trược khí. Lúc đó quý vị quên khả năng của chính quý vị. Cho nên tôi nhắc nhở, thường thường nhắc nhở các bạn. Nhắc nhở các bạn là nhắc nhở luôn cả chính tôi để tôi xây dựng càng ngày càng sáng suốt hơn rồi chúng ta đóng góp trở thành một khối sáng suốt vô cùng. Và trong đó nhân loại đã và đang khao khát có được sự sáng suốt đó. Bây giờ chúng ta thực hiện đi tới, cái đó kêu bằng siêu văn minh. Sự thấy các bạn không động, không làm điều ác nhưng mà mọi việc đều tươi tốt và sáng suốt. Mà làm trong sự cần thiết và không bao giờ ứng dụng trong sự bất cần thiết nữa. Đó, từ tham sân si hỉ nộ ái ố dục của các bạn cũng đều sẽ thay đổi hết nếu các bạn thực hiện cái pháp này. Lần lần dẫn bạn tới rõ rệt. Những người nào nóng tánh, tu rồi cảm thấy mình nóng là mình rõ

được cái bản chất của chính mình. Người nào chậm lụt thấy rõ sự chậm lụt của chính mình, để chi? Khi chúng ta thấy, chúng ta mới sửa, còn nếu chúng ta không thấy sự chậm lụt và nóng tánh của chính ta làm sao chúng ta sửa được?

Cho nên thấy cái đó không hữu ích thì chúng ta mới sửa. Mà sửa, chúng ta dùng luồng điện đó đi đâu? Thì thăng hoa đi lên, cho nó đi lên cao hơn và sáng suốt hơn, cởi mở hơn, hòa đồng hơn, cũng là phải dùng một phần cái thứ điện nóng đó mới tỏa ra khắp các nơi mà cái nóng đó nó đi lên tới vô cùng thì các bạn thấy thanh nhẹ. Các bạn hút điều thuốc phà ra thấy khói, vậy chớ chút nữa khói chạy đi đâu? Cái sự thanh nhẹ của nó ở sắc giới nó phải hòa đồng trong sắc giới. Đó là cũng từ cái nóng mà ra. Còn cái vũ trụ hiện tại, các bạn dòm thấy không khí trong lành, do đâu? Nhờ sức nóng của mặt đất tỏa ra rồi

nguyên căn của nó trở về với nguyên căn. Đó là đi về cái duy thức, qua, vượt khỏi sức hút của hồng trần, đi lên trên, hòa hợp với sức hút của hư không đại định. Nhưng mà khi ở đời, các bạn thấy giải tỏa ra, tưởng là nó hết sao? Nhưng mà nó phải qui về nguồn cội sáng suốt, hư không đại định. Thì cái phần đó vẫn hằng hữu chứ không phải diệt. Chúng ta tưởng chết là hết. Hút tôi phà khói là tan không còn, nó còn! Cho nên miếng thịt các bạn cắt ra thấy còn máu đỏ, một hồi để lâu để mấy tiếng đồng hồ sau thì nó không còn đỏ tươi nữa, nó sẽ bầm đen, và thổ hườn thổ. Vậy chớ cái màu đỏ kia đi đâu? Nó phải vượt lên tầng số nguyên căn của nó và lên trên, nếu mà nó được thu hút, nó rút đi lên thì nó càng lên thanh nhẹ, nó càng tiến lên nó càng thanh nhẹ nhiều hơn.

Cho nên qui về tụ hội trong cái thể xác của con người, tiểu thiên địa con người là một nơi cao quý

tiến hóa nếu người đó chịu tu và tự xây dựng lấy họ thì đem muôn loài vạn vật đồng tiến với họ, thì đó nó có lục căn lục trần, nó có hà sa, nó không khác gì cả càn khôn vũ trụ. Nó cũng có mặt trăng mặt trời, nó có những vì sao sáng suốt ở bên trong. Cho nên những vị tu thiên đã nhiều kiếp, ngày nay lập lại trật tự thì nhắm mắt thấy sáng, thấy hình thù, thấy này kia thấy nọ. Nhưng mà cố gắng tu đi lên rồi thì không còn nữa, chỉ giữ cái hư không đại định là chánh pháp và cái nguyên lý qui nguyên chấn động lực vô cùng mạnh thì nó trở về hư không đại định, mà chấn động lực còn yếu hèn thì nó có hiện hữu, nó thành ra hữu vi trước mặt các bạn, rờ mó được, thuộc về âm điện mà thôi. Còn thuần dương rồi thì không có tay chân rờ mó được nhưng mà dụng phần thanh quang của mọi người để tìm hiểu và thấy trong sự thấy vô cùng sáng suốt, cởi mở tiến hóa.

Tâm linh các bạn càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng sáng suốt, càng ngày càng hòa cảm, càng ngày càng giải thoát được những cái hình hài mà các bạn đã thấy và các bạn đã tôn trọng và cho đó là chánh nhưng mà rồi rồi các bạn thấy là, vượt khỏi tầm đó rồi, các bạn thấy có nơi tiến hóa nữa, có nơi tới vô cùng, mà bạn là cảnh, cảnh là bạn. Lúc đó các bạn mới thấy rằng Thượng Đế là Đấng Vô Cùng và vô cùng sáng suốt. Cho nên một điểm tựa và chiếu sáng cho chúng ta, chúng ta thấy, dòm trên plafond thấy cái đèn này nó đâu có làm việc, không thấy làm việc. Nhưng mà các bạn bình tĩnh thì việc nó làm rất nhiều. Nó rọi trong tâm linh của mọi người và đem sự sáng suốt để chịu cho mọi tâm linh. Nó làm việc muôn muôn vạn vạn, ỨC ỨC mà chỉ có dùng một cái ý chí sáng suốt của nó mà tỏa khắp tất cả chúng ta đang ngồi đây. Hỏi chứ cái điểm tựa sáng của càn khôn vũ trụ nó làm việc có phải cho triệu triệu ỨC ỨC

không?

Cho nên khi các bạn hiểu cái này, là rất ráo các bạn phải trở về không không gian, không thời gian, sáng suốt. Các bạn bỏ cái tánh mê chấp, thì các bạn mới sống trong cái chỗ thanh thản, mà chỗ thanh thản là không không gian, không thời gian, thì các bạn tiến hóa được. Thì cái chấn động lực các bạn phải đi tới vô cùng nó mới giải tỏa được sự mê chấp đó. Mê chấp là đòi hỏi chuyện này chuyện kia, chuyện nọ, thắc mắc chuyện này chuyện kia chuyện nọ. Nhưng mà một ngày nào các bạn giải thông rồi thì nó đâu còn nữa. Nó thấy nó là hằng hữu tiến hóa, học hỏi vô cùng, không phải bao nhiêu đây. Cho nên khi chúng ta đã chịu tu thì chúng ta mới thấy rõ. Cho nên nhiều người nói tại sao tôi tu tới bây giờ tôi không thấy gì nhưng mà lại than rằng: Tôi bây giờ tôi mới thấy rõ tôi động, tôi hay giận, tôi làm quấy

rầy vợ con tôi! Tôi làm quấy rầy chồng con tôi! Tôi làm quấy rầy bạn bè tôi vì cái tánh ích kỷ yếu hèn, nóng nảy sợ sệt. Tôi sợ mất, mất cái gì? Bạn đã có tất cả tại sao bạn còn sợ mất. Khi mà bạn hiểu bạn rồi bạn đâu có mất. Bạn muốn cái gì là nó phải có cái đó, nếu các bạn trở về thanh tịnh. Mà còn sợ mất thì còn yếu hèn. Vậy chúng ta tu để làm gì, phải tu bổ sửa chữa để tiến tới, để từ cái không mà để đi tới cái có. Rồi từ cái có biến tới cái không, rồi từ cái không phải tới cái có, Chúng ta sợ mất, sợ mất ý chí của chúng ta mà thôi, nếu chúng ta có ý chí thì chúng ta không có sợ mất một cái gì hết. Cái gì chúng ta cũng có, còn vật chất thì đương nhiên là một cơ hội để học hỏi tiến hóa mà thôi, nay tụ mai tan, một tan mai tụ, cái đó là lẽ thường tình của định luật hóa hóa sinh sinh, Thượng Đế phải làm và giáo huấn linh căn để tiến hóa . Linh căn là linh hồn của mình, cái nguồn gốc sáng suốt của mọi người đều có, con sâu

con bọ nó cũng có sự sáng suốt. Nếu nó không có sự sáng suốt, các bạn đưa cục lửa nó biết rút lui, nó đổi hướng. Mà các bạn để cho nó thanh dịu thì nó vẫn đi tới. Đó, cho nên các bạn hiểu được nguyên căn của vạn linh và hiểu nguyên căn của chính bạn, bạn đâu có phải là một người tầm thường, bạn là một người sáng suốt. Bạn là một người của cộng đồng đã tạo ra bạn. Cộng đồng cả càn khôn vũ trụ tạo ra bạn, và bạn là một người đại diện của cả càn khôn vũ trụ. Có nhiều vị làm thánh, làm thần tại thế gian, làm ông này ông nọ tự xưng danh, thì tiền kiếp họ cũng có sao kiếp này họ mới nói ra được. Đó là sự thành công của họ, sự hiểu biết của họ, trình độ của họ. Chứ mình không nên lợi dụng cái sự hiểu biết đó mà để giúp ích cho mình hay là hỗ trợ cho mình. Nghĩa là chúng ta phải bước đến để tìm hiểu và trao đổi nơi họ, để tìm hiểu cái khả năng trình độ của họ, rồi xét lại trình độ của chính chúng ta, chúng ta phải cố

gắng tiến tới.

Bao nhiêu đó, nó đi trong bình đẳng, trao đổi, học hỏi, tiến hóa, rồi nó đạt tới sự thông minh vô cùng. Nếu các bạn còn sợ sệt, và lo âu, và sợ mất thì không bao giờ các bạn tiến. Các bạn thuộc về loại yếu hèn làm sao các bạn tiến được. Còn cái phương pháp chúng tu tự tu tự tiến là dừng chớ.

Cho nên các bạn phải học dừng. Ngay trong gia đình, sự quấy rầy của gia đình là một bài học rất quý, cuốn kinh rất bổ ích cho tâm linh. Nếu chúng ta hòa hợp với mọi người, chấp nhận cái nghiệp của chúng ta để tiến hóa, thì sung sướng vô cùng. Bạn làm được việc thay vì bạn hủy diệt những cái gì sẵn có đã giúp đỡ bạn, một tử sách vô cùng, một người bạn đời, vợ chồng cũng là một tử sách rất quý báu đối diện với các bạn. Các bạn nên đọc hết cuốn sách để tìm hiểu

trình độ của mọi cá nhân và tự xây dựng lấy mình để tiến hóa. Chứ chúng ta không dùng lý độc tài mà để dành giựt cái gì của người khác? Ở thế gian, tình cảnh vợ chồng, ghen ghét với nhau, vì cái gì? Vì sự độc tài ham muốn, cái này của tôi! Đây có phải của bạn! Mỗi người có âm có dương, có vợ có chồng. Ông ra ông, bà ra bà thì ông cũng như bà mà bà cũng như ông, trong sự bình đẳng tiến hóa học hỏi trao đổi và để thức giác sự sai lầm trần trọc của chính mình, rồi lần lần từ bỏ. Các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển được khai thông ngũ hành, kim ra kim, mộc ra mộc, thủy ra thủy, thổ ra thổ, vươn lên trong chu trình tiến hóa thì đâu còn bị kẹt nữa. Bộ đầu các bạn được rút, được lằng lằng, đó là ngũ uẩn sẽ tiến hóa tới giai không. Mà bề trên, bộ đầu của các bạn tiến tới giai không thì ngũ tạng của các bạn thế nào? Nhẹ nhàng hơn, tươi sáng hơn, các bạn mới thấy trong đó có hà sa, có cảnh, có màu sắc. Cho nên người ta nói,

ngũ sắc ngũ quan, huyền sắc huyền quan ở đâu? Ở trong tạng các bạn cũng có! Nếu các bạn thanh tịnh thì các bạn thấy!

Cho nên từ xưa đến nay cũng có nhiều vị thiền sư lập hạnh tự tu và có thể tu, ngồi thiền triền miên. Tại sao ngài ngồi triền miên mà ngài không mệt? Vì Ngài đã thấy rồi, đã ngộ rồi, đã biết ngài, biết trong cái tiểu thiên địa này, cũng hình hài và đường lối, cũng một lối như cả càn khôn vũ trụ. Nó hòa hợp với tất cả cho nên ngài thấy thanh nhẹ, ngài ngồi thiền trong sự mê say của chu trình tiến hóa của ngài. Sống trong mùi đạo, rõ ràng tiến hóa, không còn chậm trễ và lo học hỏi vô cùng. Cho nên xưa kia có những vị bỏ lên núi để tu, vì ngài đã thức và thấy, rồi ngài đã vượt ra cái duy thức. Lúc đó ngài mới cảm thấy sung sướng vô cùng và ngài không còn độc tài. Chính ngài đã hòa tan trong thanh quang

để bảo vệ và giúp đỡ cho tất cả những tâm linh cầu tiến của quả địa cầu hay là bất cứ nơi nào. Cho nên ngài khép mình tu là vậy. Bây giờ chúng ta đã có cơ hội, có người tu và được hiểu một phần sáng suốt của chính họ, đóng góp với chúng ta. Cho nên chúng ta cũng gắng tu để chúng ta tìm cái phần sáng suốt đó và trao đổi với người. Chúng ta đồng tu đồng tiến, thì tâm linh chúng ta càng ngày càng cởi mở và thăng hoa, xây dựng trong thực tế hơn, thay vì chúng ta cứ chậm trễ. Tu về đạo mới được một phút một tiếng đồng hồ ở đây, ở trên kia không biết được bao nhiêu, không có tới một giây! Rồi ở đây nói vậy đủ rồi, rồi chậm trễ rồi lười biếng, rồi bê trễ, ai hại mình? Chính ta đã hại ta, ta đã dung dưỡng cái bản tánh chậm trễ và làm cho phần hồn phải liên hệ đau khổ, tối tăm.

Cho nên các bạn có cái pháp này Soi hồn, Pháp

luân, là nhắc, nhắc, nhắc...luôn luôn, nhắc nội tâm nội tạng, nhắc thần kinh khối óc của các bạn để các bạn càng ngày càng tỉnh táo hơn, càng sáng suốt hơn. Cho nên nhiều bạn tu rồi được có cơ hội đi chơi chỗ này chỗ kia chỗ nọ, rớt cuộc về, sự báo cáo của chính bạn đối với phần hồn của chính bạn thì các bạn thấy thế nào? Thấy chẳng ra gì! Lúc đi thì đòi đi nhưng mà về rồi thấy mình cũng phải lo sửa mình, mình phải lo tu. Không phải cái đạo cảnh kia là cái chánh, nhưng mà cái sửa tâm là cái chánh. Vậy ta ở nhà ta sửa tâm còn hơn là cho đi mất công. Nhưng mà những người đi để học hỏi, để thức giác, rồi rớt cuộc, các bạn tự động, thôi tôi chỉ có tu sửa mình. Người nào không đi thấy người đó nó khỏe hơn tôi và nó được học hỏi trong tâm linh của chính nó.

Cho nên cũng có cơ hội này chuyển cho các bạn. Rồi đến cơ hội kia cũng chuyển cho các bạn, rồi lần

lần các bạn sẽ ý thức, mà ý thức rồi thì các bạn rất cuộc cũng phải thực hành, chứ không làm gì hơn hết. Cho nên chúng ta không có tổ chức cái gì hơn bằng sự phát tâm của mọi người. Cho nên các bạn mà đã gặp, đã hiểu được rồi, thì các bạn phát tâm, lúc đó các bạn mới thấy thật sự, mình phải trở về với chính mình và sửa mới là đúng. Nếu chúng ta không chịu sửa, không có tiến bộ. Cho nên tất cả sự tin yêu mà khi các bạn hiểu các bạn là phần một hồn, là Thượng Đế của tiểu vũ trụ này, thì các bạn mới hòa tan với đại hồn, với bề trên là Thượng Đế thì các bạn cha muôn loài vạn vật, thì lúc đó các bạn dễ sống, thật sự biết thương yêu, thật sự biết xây dựng, thật sự biết tự hành tự tiến. Lúc đó không còn sự bơ vơ đến với các bạn và không còn sự dựa nương giả tạo của nhân sinh mà họ bày biểu làm đường lạc lối. Vì chính họ cũng không biết họ là ai nữa. Vậy thì chúng ta có cơ hội để trở về và hiểu mình., tại sao chúng ta không

làm? Độc lập, tự do, sáng suốt, rồi đàng hoàng trật tự, đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ, cho nhân loại, cho nhân quần đang khao khát sự hòa bình của nội tâm, mà đang tìm hiểu sự thương yêu vô cùng tận của chính bản năng của họ và sự sáng suốt vô cùng của Thượng Đế, họ đang khao khát muốn hiểu.

Khi các bạn muốn hiểu được lý lịch của Thượng Đế, ít nhất bạn phải hiểu được lý lịch căn bản của chính bạn, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Lúc đó các bạn mới chứa đựng, chứa đựng được phần nào lý lịch của Thượng Đế. Cho nên nhiều vị nghe Thượng Đế khi dễ, không biết ông đó là ai, ở đâu có? Nhưng mà ngày nay ông đã dạy các bạn rồi, cho các bạn làm cha mẹ, để các bạn thấy ngôi vị của các bạn và phần sáng suốt của các bạn đang chiếu rọi theo bên hầu hạ các con của quý vị, và thương yêu, xây dựng nó. Mà cái thanh quang của quý vị đang hầu hạ nó, lo

cho nó, chiều cho nó từ ly từ tí để cho nó thức giác, để nó hiểu sự sai lầm của chính nó. Và càng lo cho nó thì các bạn phải càng hiểu, ai lo cho các bạn? Lúc đó các bạn mới thấy Thượng Đế đã lo, tình thương cao cả đang chiếu hóa cho các bạn có sự sống để lo cho các con và cho các bạn có nhiệm vụ để thực hiện nhân đạo để độ nhơn tiến hóa.

Đó là nhiệm vụ của các bạn. Con người đã có gia đình, có vợ có chồng, có con cái thì các bạn thấy nhiệm vụ rõ ràng, độ chúng sinh. Các con của các bạn là xã hội, các con của các bạn là đất nước tương lai, các con của bạn là đi tới tâm linh sáng suốt đời đời sau những sự kích động và phản động của đời để cho nó ý thức được tâm linh của nó, nó mới trở về với cộng đồng của càn khôn vũ trụ. Nó mới thấy rõ rằng cái siêu văn minh của Thượng Đế đã an bày cho tương lai. Mọi người phải trở về với căn bản

phần hồn. Bao nhiêu năm, tất cả tôn giáo, những nhà thờ, những vị linh mục, những vị truyền giáo đã kêu gọi con người sớm trở về với phần hồn và biết được phần hồn là bất diệt, phải ở thiện, phải làm lành, phải hiểu được sự nhẹ nhàng của cả càn khôn vũ trụ, sự sáng suốt vô cùng của đấng mình tin yêu. Đó là đưa các bạn tới chỗ bất diệt. Cho nên tôn giáo nào cũng có người kính mến tùy theo trình độ học hỏi và tiến hóa. Cho nên người đời nó cũng có cái trước, cái khối trước nó cũng tiến hóa vô cùng. Cho nên nhiều khi khối trước nó xâm nhập vô khối thanh rồi nó làm những người đi tu cũng bị sai lạc cũng có chỗ đó. Cho nên chúng ta có cái phương pháp tự kiểm hằng đêm. Đêm nay các bạn ngồi thiền nhắm mắt thấy thanh nhẹ, sáng suốt cởi mở. Đêm mai các bạn thấy nó bực bội không tiến hóa nổi, thì các bạn phải tự kiểm thảo hành động của chính bạn. Bạn có lợi dụng đạo không. Bạn có làm điều sai quấy đối với

người khác không? Bạn có cái tánh ghen ghét đối với người khác không? Đó, bạn tìm hiểu sự tăm tối của chính bạn, lúc đó bạn ăn năn hối cải, bạn sám hối, tự sửa trong sự thâm kín tự giải chứ không phải nói cho người ta nghe nhưng mà các bạn tiến bộ vì hằng đêm các bạn phải có nhiệm vụ tự xây dựng chính bạn. Giáo dục thiên hạ thì các bạn có thể, dạy con, la rầy được, nhưng mà rầy bạn cái đó là quan trọng hơn. Cần rầy bạn, cần giáo dục bạn, cần xây dựng tâm linh bạn, mới trở nên một linh căn hữu ích cho cả càn khôn vũ trụ. Cho nên chúng ta phải thực hành, phải cố gắng, phải xây dựng, phải tìm hiểu. Những cái gì trước mắt các bạn được thấy, có hạnh phúc hơn những người đui mù. Thì các bạn phải lấy sự đoàn kết của mọi vật trước mắt các bạn và đem lại xét trong tâm các bạn đã đoàn kết chưa?

Các bạn đã mang được bộ áo đoàn kết mà tâm các bạn không đoàn kết thì làm sao? Tâm các bạn còn lợi dụng, rồi đem lại sự tăm tối mà không hay, thì chôn tâm linh mình mà không biết. Thấy khổ biết là bao nhiêu, cay đắng biết là bao nhiêu. Bây giờ mình có cơ hội sửa và từ bỏ những cái nghiệp chướng tối tăm đó, tại sao chúng ta không sửa, còn chờ ai nữa?. Cho nên các bạn đã ý thức được cái nguyên ý của Nam Mô A Di Đà Phật và chính tôi là người thực hành: niệm, thường niệm, vô biệt niệm. Lúc nào tôi cũng nhớ sự sáng suốt của trời đất cấu tạo, có lửa, có nước, có không khí, có màu sắc, có khai triển, có tâm linh. Tôi chỉ biết sống trong cái cơ cấu đó và để tôi học hỏi. Còn nếu mấy bộ phận đó mà tôi không thông cảm, không hiểu được thì cũng chả học cái gì vô được. Mà những bộ phận là bộ phận thanh lọc tất cả những tài liệu tôi thâm nhập, từ con mắt, từ lỗ tai, từ tư tưởng, từ lỗ mũi, từ cái

miệng tôi đã thấm thập, đưa vào nội tâm tôi và phân tách ra rồi xây dựng để tiến hóa.

Cho nên chúng ta phải quý cái thể xác, càng tu các bạn càng quý thể xác các bạn. Cái thể xác tinh vi này nó hỗ trợ cho các bạn rất nhiều, giúp đỡ các bạn rất nhiều về tâm linh. Nhờ nó mà các bạn học được nhiều. Sự tham dục mà các bạn hiểu được chính bạn đã sống trong tham dục mấy chục năm, gây sự tằm tối cho các bạn biết là bao nhiêu.

Từ cái tham dục nó sanh ra độc tài ích kỷ, tằm tối, hỗ thẹn với chính chúng ta và hỗ thẹn với quần chúng. Rồi hỗ thẹn với Thượng Đế, sự sáng suốt đã bao dung chúng ta và xây dựng chúng ta mà chúng ta đi hoang phí. Chúng ta là một tội nhân còn gánh thêm nhiều tội nữa. Cho nên vì vậy chúng ta càng tu chúng ta càng thấy, càng thấy sự sai lầm. Cho nên tôi

tu tới ngày nay, tôi không dám tính bao nhiêu ngày mà tôi nói tôi thấy chỉ có mình tôi sai chẳng có ai sai. Tôi phải học hỏi hoài. Nhờ các bạn, có các bạn, tôi mới được khai triển, lời nói tôi mới phù hợp với tâm linh của các bạn, đã phát tâm xây dựng để ứng với tôi trong cái lúc thuyết giảng, tôi mới học hỏi nơi các bạn rồi tôi thấy sự tâm tối của tôi, tôi về tôi phải cố gắng tôi tu hơn, rồi được gì tôi phải đóng góp và trao đổi với các bạn cũng như các bạn đã hằng ban cho tôi những tình thương vô giá vô cùng. Các bạn đã đem một cái ý chí vô cùng của các bạn đến đây hội tụ với với tôi rồi tôi phải đóng góp với các bạn thành một khối vô cùng của chúng ta. Chúng ta trong thương yêu vô cùng, quý mến vô cùng, xây dựng tới vô cùng. Chúng ta tự nguyện trong thâm tâm, chứ không phải dùng miệng nói mà không làm.

Cho nên thâm tâm các bạn, tôi biết! Khi các bạn đã thực hiện và đã thấy một cái gì, mà khi các bạn ngộ được sự trần trọc làm cho các bạn khó chịu, thốn thức năm canh, rồi các bạn cũng trở về đi tới, để tìm cái sự sáng suốt vô cùng. Đó là sự đóng góp! Khi các bạn còn vun bồi được cái ý chí bất diệt của bạn, đó là phần đóng góp sáng suốt, đối với càn khôn vũ trụ, đối với tình thương của Thượng Đế. Cho nên cái cơ hội Ngài đã ban cho chúng sinh hiện tại, được một cơ hội rất lớn rộng để ý thức được sự tiến hóa của vật chất mà chúng ta đã ca tụng nó là văn minh nhưng mà chúng ta quên rằng trí khôn của người đã tạo ra sự văn minh đó. Và trí khôn con người là do Thượng Đế ban sự sáng suốt.

Cho nên chúng ta phải đi từ giai đoạn, từ giai đoạn, chúng ta quán thông từ giai đoạn một chúng ta mới trở về với nguyên căn của chính mình. Cho nên

trong kinh thánh, trong kinh kệ của trong chùa, lời lẽ của chư Phật, lời lẽ của Chúa đều là ở trong siêu văn minh hết. Vì con người chưa thanh tịnh và không thấu đáo và đâm ra khinh khi những cái phần, người ta đã ghi chép và hướng độ chúng ta tiến hóa tới vô cùng, mà chúng ta thiếu thanh tịnh mà thôi. Cho nên chúng ta phải mượn cái pháp làm một cái phương tiện tạm mà để quét sạch những cái tâm tư tằm tối của chúng ta và sự nặng trọc nó đang kéo tâm linh của chúng ta trì trệ tại thế gian này. Chúng ta chịu sửa mình, quét dọn mình, đi tới sự sáng suốt, thì tôi tin tưởng, các bạn sẽ đi lần lần, rồi các bạn thấy tiền kiếp của các bạn còn tệ hơn bây giờ nữa. Thì lúc đó các bạn vui vẻ chấp nhận sửa để tiến tới. Thì sự sai lầm còn lại, các bạn thấy tánh chất các bạn còn nóng, còn ngu xuẩn, đó là sai lầm của tiền kiếp, và sự độc tài của tiền kiếp lưu lại. Cái phần mà các bạn đã hứa hẹn và xây dựng để sửa và để trở về với sự thiện

lành thực chất để hòa hợp với nhân sinh ở trong cuộc sống cộng đồng của càn khôn vũ trụ, trở về linh căn căn bản của chính bạn. Đó thì lúc đó là mới lúc thật sự ý thức và tiến hóa. Cho nên chúng ta dòm cái tánh hiện tại của chúng ta thì chúng ta thấy rõ tiền kiếp sự sai lầm của chúng ta rất nặng trọc. Bây giờ chúng ta không có trở về cái cảnh đó nữa. Nhưng mà chúng ta phải mượn cái trốn này để đi luôn, đúng theo lời nguyên của tiền kiếp của chúng ta.

Nhiều vị ở đây đã tu rất nhiều, không phải không tu ở tiền kiếp, ngày nay mới hội ngộ để nghiên cứu về cái pháp thiên là các bạn thấy muốn mau hơn, muốn kết quả tốt hơn và giải tỏa những sự ô trọc của nội tâm các bạn. Cho nên các bạn đã nghiên cứu những gì tôi nói và những gì tôi đã thực hành đã đóng góp hằng tuần. Rồi các bạn trở về nghiên cứu , chính bạn là tôi, tôi

là bạn, chúng ta mới đồng tiến được. Vì tôi không chịu mê tín một cái gì, tôi phải chịu thực hành để đi tới và mình chứng nghiệm sự sáng suốt mình được cởi mở trong nội tâm, lúc đó mới kêu là chịu tu bổ sửa chữa. Thật sự chúng ta thấy trong căn nhà ta cái này nó hư quá trể thì chúng ta phải cố gắng phí công phí thời gian, và để sửa lại đâu đó cho nó được trật tự và tốt đẹp. Thì các bạn tu đây là lập lại trật tự để hòa hợp với căn khôn vũ trụ chứ không phải tu đây để đem lại sự tăm tối và mất trật tự đâu! Nếu các bạn càng tu và càng mất trật tự, đời lẫn đạo thì các bạn thấy rõ là sự tiến bộ các bạn không có, chắc chắn như vậy! Cho nên chúng ta cũng phải từ trong đời có đạo và từ trong đạo có đời thì sự sáng suốt hỗ trợ cho vật chất tiến hóa thì trong đạo có đời. Nếu không có người sáng suốt thì vật chất ngày nay không có tiến tới sự văn minh như đối diện với chúng ta.

Trong đời có đạo, sự gay gắt đó mới đưa các bạn tiến hóa, các bạn chán, các bạn buông bỏ, các bạn mới tiến về cái sự thanh cao đời đời bất diệt. Các bạn chán, các bạn muốn chết, muốn ra đi thì các bạn mới ngộ được cái con đường vô cùng mà các bạn sẽ tiến. Thì chúng ta đang đứng trong chu trình đang và đã tiến hiện tại chúng ta đã thức tâm thì nên nắm lấy nó, giữ lấy nó và thực hiện đi tới vô cùng sáng suốt mới là đúng hơn!

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên